

[J. O. Krag.]

benzinforbruget pr. kørt kilometer er størst. Man skal ikke glemme, at med motoriseringen her i landet er det at have bil nået ud til helt nye klasser i befolkningen. Disse klasser i befolkningen bliver nu straffet særlig hårdt. Og så siger man, at man har taget sociale hensyn! Jeg tror, man er lige på kanten af noget, der er en ekstra beskatning af nødvendig transport i arbejdets medfør for store dele af den danske befolkning, som holder motorkøretøj, lige på kanten af, hvad de har råd til, og når nu disse buketter rammer dem, kniber det måske med at have råd til det.

Jeg undrer mig også over, når man nu endelig vil begå denne finansielle fejlposition at stramme finanserne så meget på et forkert tidspunkt — det er jo givet, at strammer man på et tidspunkt, hvor der er arbejdsløshed, bliver der mere arbejdsløshed — hvorfor man så ikke anvender mosen. Nu skal statsministeren ikke stå op og sige, at hvis jeg vil stemme for det, så går han over til mosen, for det vil jeg ikke, det vil mit parti ikke. Men det undrer os meget, når vi under stort besvær har fået gennemført et moderne skattesystem, at man så ikke bruger det. Jeg havde egentlig troet, vi havde set buketter for sidste gang i Danmarkshistorien. Hvorfor bruger man ikke det moderne skattesystem, man har fået? Jeg tror, det giver anledning til megen undren. Det gør præmieobligationerne måske ikke, det må jeg erkende. Det har vi før hørt om, men det kalder jo nok på lidt smil. Vi er inde i en krise, fordi det er svært at afsætte obligationerne, og så iler staten til hjælp og trykker nogle flere obligationer, der også skal sælges. Men der ligger jo nok en dybere forklaring på det.

For at vende tilbage til økonomiministeren, så sagde han, at devalueringen åbnede muligheder for styrkelse af eksporten på længere sigt. Det må da simpelt hen være en skrivefejl. Økonomiministeren må da vide, at devalueringen åbnede mulighed for en kraftig forøgelse af industrieksporten på

kort sigt. Hele den forøgelse i industrieksporten, som regeringen har nydt godt af i det første år af sin levetid, arvede den jo i kraft af den afgåede regerings gode handlinger, på samme måde som den arvede den efter danske forhold relativt store valutareserve, der nu er sat til.

Jeg er enig med økonomiministeren i, at den høje rente, vi nu har fået, næppe kan forsvinde med det første, at der er risiko for ny uro på de europæiske valutamarkeder, at nye kriser når som helst kan komme, men må jeg så spørge: hvordan tør økonomiministeren så være så optimistisk at udtale den formodning, at obligationsmarkedet nu er faldet til ro og vil hvile i sig selv? Er det et forvarsel om, at Nationalbanken vil trække sig ud af obligationsmarkedet? At obligationsmarkedet i den grad skulle komme i ro, at Nationalbankens bistand til at holde de nuværende kurser ikke også i fremtiden periodevis vil blive nødvendig, det tror jeg man skal være en stor optimist for at tro på.

Så siger økonomiministeren, at der er tale om moderate indgreb. Ja, jeg gad vide, hvad handlende, håndværkere, landmænd, industridrivende, folk, der lige har bygget sig et nyt hus, de skal hen og prioritere, vil sige til disse moderate indgreb, og jeg gad vide, hvilke forestillinger de gør sig om, hvad der sker, når regeringen rigtig går løs på tingene og ikke vil være moderat mere. Jeg tror, at befolkningen vil betakke sig for mere. Det må være berettiget at sige, at det er en grusom hoben ulykker og besværligheder, denne regering har samlet sammen til dansk erhvervsliv.

Det var en rolig og stabil politik, man lovede befolkningen. I sørgelig grad er det modsatte blevet resultatet; en urolig og svingende siksakkurs er det, man har fået. Man er svinget fra en rentenedsættelse, der ikke kunne holde, til en renteforhøjelse, der forhåbentlig ikke skal holde, omkostningsforhøjelser og dyrere byggeri følger efter. Vi har nu fået en buket afgifter, som vi troede, vi ikke mere skulle se, og vi ved, at når de nye afgifter har omsat sig i højere om-